

Arrest

nr. 213 592 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zij verwees naar hetgeen zij eerder in het kader van voorgaande verzoeken al verteld had. Daarnaast gaf zij aan dat zij zich zou bekeren tot de islam en dat haar familie haar als gevolg daarvan zou verstoten. Zij herhaalde tot slot opnieuw haar vrees dat haar dochter gekidnapt zal worden door de personen met wie haar man in Servië problemen heeft.

In het kader van verzoekster haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Aan de problemen van D. met de drugsbende kon immers maar weinig geloof gehecht worden en bovendien had zij niet aannemelijk gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep kon doen op de Servische autoriteiten. Zij ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Verzoekster deed afstand van haar tweede verzoek om internationale bescherming.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar bekering tot de islam en de beschermingsmogelijkheden in Servië: "Uw partner bracht nog aan dat ze zich gaat bekeren tot de islam wat door haar familie nooit aanvaard zal worden (Verklaring 3e verzoek A.(...) S.(...), vraag 15). Er dient evenwel getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van haar bekeringswens. Nergens uit haar verklaringen afgeleid in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming blijkt immers dat ze reeds bekeerd is. Nochtans blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat een bekering naar de islam bijzonder eenvoudig is: het volstaat om één standaardzin op overtuigende wijze op te zeggen om moslim te worden. Het loutere feit dat, hoewel ze zich naar eigen zeggen reeds sinds 2017 wenste te bekeren, ze nog steeds niet tot de islam is bekeerd, tast dan ook danig de geloofwaardigheid van haar beweerd bekeringswens aan. Bovendien doen deze bekeringswens, voor zover hier geloof aan gehecht kan worden, en de eventuele problemen die haar eventuele toekomstige bekering met uw schoonfamilie zou kunnen veroorzaken geen enkele afbreuk aan de beschikbare mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming in Servië. Betreffende deze beschikbare beschermingsmogelijkheden in Servië kan er volledigheidshalve nog herhaald worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië

aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijhorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

6. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar argumenten die haar echtgenoot in zijn eigen beroep heeft aangehaald.

Inzake haar echtgenoot (A.R. 223 615) wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt beschikt:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Aan zijn problemen met de drugsbende kon immers maar weinig geloof gehecht worden en bovendien had hij niet aannemelijk gemaakt dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen op de Servische autoriteiten. Hij ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Verzoeker deed afstand van zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op deels dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij haalde in het kader van dit verzoek aan dat hij opnieuw om bescherming verzocht om wat hij eerder al vertelde. Bijkomend haalde hij aan dat hij in het verleden problemen had met de Servische politie. Daarnaast wordt hij niet aanvaard door de familie van zijn partner. Hij vreesde dan ook dat zijn dochter L. door zijn schoonfamilie afgenomen zal worden bij een eventuele terugkeer naar Servië.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een aanhoudingsbevel, van 29 januari 2017, neer waaruit blijkt dat hij veroordeeld is tot een gevangenisstraf van drie jaar omwille van een vechtpartij met de politie en omdat hij zich verzette tijdens zijn aanhouding.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift waarmee hij probeert aan te tonen dat het weldegelijk aannemelijk is dat hij van de strafrechtelijke procedure, waarvan het aanhoudingsmandaat van 29 januari 2017 uiteindelijk het gevolg was, niet op de hoogte was, weerlegt noch ontkracht hij de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: "U beweerde bij uw derde verzoek weliswaar dat u in het verleden problemen had met de Servische politie, dat u hierover in het kader van eerdere asielprocedures al had gesproken en dat u ter staving van deze problemen met de politie een aanhoudingsbevel wenste neer te leggen waaruit blijkt dat u in Servië veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van drie jaar omwille van een vechtpartij met de politie. Aan deze beweringen kan echter niet het minste geloof gehecht worden. Ofschoon u bij uw huidig verzoek om internationale bescherming stelt eerder reeds verklaard te hebben dat u problemen kende met de Servische politie (Verklaring volgend verzoek, 3e verzoek, ingevuld op de DVZ op 19 juli 2018, vraag 15), blijkt uit de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielverzoek op 30 mei 2017 aflegde dat u nooit gearresteerd of veroordeeld was geweest in Servië en dat u nooit enig probleem met de Servische autoriteiten gekend had, met uitzondering van het feit dat u eenmaal een boete kreeg omdat u uw scooter bestuurde zonder over een rijbewijs te beschikken (CGVS 1e verzoek, p. 13-14; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.2). Dat u bij uw derde verzoek een aanhoudingsbevel neerlegde naar aanleiding van een veroordeling tot een gevangenisstraf van drie jaar door het Hof van Beroep van Belgrado – dit bevel werd overigens reeds opgesteld op 29 januari 2017, i.e. meer dan twee

maanden voor uw eerste verzoek om internationale bescherming en vier maanden voordat u gehoord werd in het kader van dit verzoek – is dan ook geenszins met uw bij uw eerste verzoek afgelegde verklaringen in overeenstemming te brengen. Uw rechtvaardiging, met name dat u niet eerder op de hoogte was van de uitspraak van de Servische justitie (DVZ 3e verzoek, vraag 15), houdt geen steek. Het is immers totaal onaannemelijk dat, indien u daadwerkelijk in het verleden in één of meerdere juridische procedures betrokken was, u hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest, temeer daar u in beroep tot een gevangenisstraf zou zijn veroordeeld hetgeen impliceert dat er ook een juridische procedure in eerste aanleg heeft plaatsgevonden.”

Verzoeker stelt verder dat: “Het is de verwerende partij tevens bekend dat de administratie in Servië soms steken laten vallen. Hierdoor is het mogelijk dat, door een administratieve vertraging of een administratieve vergissing, de grensautoriteiten geen kennis hadden van het aanhoudingsmandaat op het moment dat verzoeker het land verliet.” De Raad stelt vast dat dit een loutere bewering is van verzoeker die niet gestaafd wordt aan de hand van concrete en objectieve elementen waardoor de volgende vaststelling onverminderd overeind blijft: “Bovendien blijkt uit de gegevens van uw paspoort dat u op 31 maart 2017, i.e. na uw beweerde veroordeling door het Hof van Beroep, probleemloos legaal Servië kon verlaten. Uw legaal vertrek valt echter niet te rijmen met uw beweerde veroordeling door de Servische justitie.”

Verzoeker stelt voorts dat: “Dit besluit is dus, vooreerst, niet gebaseerd op de vermeende ‘valsheid’ van het voorgebrachte document door verzoeker.” De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Het document betreft een fotokopie en is niet het originele document, en het is algemeen geweten dat fotokopieën door het nodig knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake de authenticiteit ervan. Daarnaast dient te worden benadrukt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

7. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat er wel degelijk nieuwe elementen werden ingediend. Zij wijst erop dat zij van plan is om zich te bekeren tot de islam en dat de commissaris-generaal en de Raad in de beschikking dit afwijzen als “*bekering pour les besoins de la cause*”. Volgens verzoekende partij is niets minder waar aangezien zij een hele ontwikkeling heeft doorgemaakt en haar keuze bepaald wordt door de wijze waarop zij door de moslims werd behandeld, in tegenstelling tot de christenen. Verzoekende partij wijst erop dat door haar keuze zij gezien zal worden als afvallige en zij dan ook terecht vreest dat hun dochtertje door de familie zal worden afgenomen. Voorts wijst verzoekende partij er op dat er in hoofde van haar echtgenoot sprake is van een aanhoudingsmandaat, en dat het wel mogelijk is dat haar man legaal haar land van herkomst verliet op het ogenblik dat er een aanhoudingsmandaat werd uitgevaardigd gelet op de zeer korte tijdspanne tussen beide gebeurtenissen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond (die deze in een ander daglicht zouden kunnen stellen).

Waar verzoekende partij herhaalt dat zij van plan is om zich te bekeren tot de islam en dat de commissaris-generaal en de Raad in de beschikking dit afwijzen als “*bekering pour les besoins de la cause*”, stelt de Raad vast dat nergens in de bestreden beslissing, noch in de beschikking de door haar aangehaalde bekering als zodanig wordt opgevat, laat staan omschreven.

Wel wordt in de bestreden beslissing in dit verband door de commissaris-generaal op goede grond, meer bepaald het volgende vastgesteld:

“Uw partner bracht nog aan dat ze zich gaat bekeren tot de islam wat door haar familie nooit aanvaard zal worden (Verklaring 3e verzoek A.(...) S.(...), vraag 15). Er dient evenwel getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van haar bekeringswens. Nergens uit haar verklaringen afgelegd in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming blijkt immers dat ze reeds bekeerd is. Nochtans blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat een bekering naar de islam bijzonder eenvoudig is: het volstaat om één standaardzin op overtuigende wijze op te zeggen om moslim te worden. Het loutere feit dat, hoewel ze zich naar eigen zeggen reeds sinds 2017 wenste te bekeren, ze nog steeds niet tot de islam is bekeerd, tast dan ook danig de geloofwaardigheid van haar beweerde bekeringswens aan. Bovendien doen deze bekeringswens, voor zover hier geloof aan gehecht kan worden, en de eventuele problemen die haar eventuele toekomstige bekering met uw schoonfamilie zou kunnen veroorzaken geen enkele afbreuk aan de beschikbare mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming in Servië. Betreffende deze beschikbare beschermingsmogelijkheden in Servië kan er volledigheidshalve nog herhaald worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijhorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij beperkt zich tot de argumentatie dat haar wens om zich te bekeren - zij is dus klaarblijkelijk nog steeds niet bekeerd - wel degelijk geloofwaardig en een oprechte en weloverwogen keuze is en tot het herhalen van haar vrees dat zij hierdoor als afvallige zal worden aanzien en dat hun dochtertje door haar familie zal worden afgenomen.

Verzoekende partij gaat echter niet in het minst in op en laat geheel na concrete en valabele argumenten aan te halen die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zo er (alsnog) geloof wordt gehecht aan haar bekeringswens en de eventuele problemen die een eventuele toekomstige bekering met haar familie zou kunnen veroorzaken, uit niets blijkt en verzoekende partij, net als haar echtgenoot, op generlei wijze *in concreto* aannemelijk maakt dat zij dienaangaande niet op hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten zou(den) kunnen rekenen. Indien verzoekende partij het tegendeel voorhoudt, is het aan haar om dit met concrete en objectieve gegevens aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij maakt niet in het minst *in concreto* aannemelijk dat het haar en haar gezin in Servië aan nationale bescherming ontbeert.

Met betrekking tot verzoekende partij haar argumentatie ter terechtzitting omtrent het door haar echtgenoot neergelegde aanhoudingsbevel, benadrukt de Raad dat, zoals eerder in de beschikking van 1 oktober 2018 werd opgemerkt, dit slechts een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie betreft en het document bovendien niet ondersteund wordt door coherente, consistente en geloofwaardige verklaringen, waardoor het elke bewijswaarde ontbeert. Verzoekende partij laat na hier een ander licht op te werpen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat, zelfs indien enig geloof zou kunnen gehecht worden aan een veroordeling van verzoekende partij haar echtgenoot, zij niet aantoon of aannemelijk maakt dat dit feit het gemeenrechtelijke overstijgt en resorteert binnen de criteria van de Conventie van Genève, of dat hij door een veroordeling een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene stelling dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft ingediend, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS